

USCIRF-RECOMMENDED FOR SPECIAL WATCH LIST

کمیسیون ایالات متحده آمریکا در امور آزادی بین المللی مذهب (USCIRF) یک کمیسیون مستقل، دوحزبی دولت فدرال ایالات متحده است که بر حق جهانی آزادی مذهب یا عقیدتی در خارج از کشور نظارت میکند. USCIRF که در سال 1998 بر اساس قانون آزادی بین المللی مذهب (IRFA) تأسیس شد که از استانداردهای بین المللی برای نظارت بر نقض آزادی مذهبی یا عقیدتی در خارج از کشور استفاده میکند و توصیه هایی را به رئیس جمهور، وزیر امور خارجه و کانگریس ارائه میدهد. USCIRF یک نهاد مستقل و مجزا از وزارت امور خارجه ایالات متحده است. راپور سالانه 2021 به مثابه اوج فعالیت یک ساله کمیشنران و کارکنان متخصص به منظور مستند سازی بدرفتاری های رخ داده و ارائه پالیسی های مستقل سیاستگذاری به دولت ایالات متحده است. راپور سالانه 2021 شامل دوره جنوری 2020 تا دسامبر 2020 است، اگرچه در برخی موارد به رویدادهای مهم که قبل یا بعد از این فاصله زمانی رخ داده است، اشاره میشود. برای کسب معلومات بیشتر در مورد USCIRF، به این وب سایت مراجعه کنید یا مستقیماً با شماره 202-523-3240 با USCIRF تماس بگیرید.

یافته های کلیدی

مناطق تحت کنترل شان را منطبق با تفسیر افراطی خود از قوانین اسلامی، مجازات میکنند. همچنین طالبان در جریان مذاکرات صلح فعلی از پذیرش یا دادن اجازه گنجاینده شدن فقه شیعه در سیستم حقوقی فعلی افغانستان خودداری کردند و باعث ایجاد نگرانی در بین مسلمانان شیعه شدند. طالبان در طول دورانی که قدرت را در دست داشتند، جامعه شیعه هزاره را مورد تبعیض و آزار و اذیت خشونت بار قرار داد و آنها را بدعتکار خطاب میکردند.

اگرچه ISIS-K در سال 2020 بخش قابل توجهی از کنترل خود بر سرزمین را از دست داد، اما همچنان ادیان اقلیت و مسلمانانی را که معتقد است از اسلام منحرف شده اند، هدف قرار میداد. حملات تروریستی و جنایتکارانه علیه جوامع سیک و شیعه ادامه یافت و رهبری، محلات، اعیاد و عبادتگاه های آنها هدف قرار گرفت. در ماه مارچ، یک گوردوارا (عبادتگاه سیک ها) در کابل مورد حمله قرار گرفت و باعث کشته شدن 25 سیک - از جمله زنان و اطفال - و گریختن بسیاری از معدود سیک های باقی مانده در افغانستان شد. در ماه مارچ، ISIS-K یکمرتبه دیگر به مراسم یادبود عبدالعلی مزاری مزاری یک رهبر شیعه هزاره حمله کرد که در سال 1995 توسط طالبان کشته شده بود؛ در نتیجه این حمله 32 نفر کشته و بیشتر از 50 نفر زخمی شدند. در ماه نومبر، دو بمبگذاری کنار جاده که توسط ISIS-K در ولایت شیعه نشین بامیان انجام شد، 14 نفر را کشت و 45 نفر را زخمی کرد.

در ماه می، تروریست ها به یک شفاخانه نسائی ولادی در دشت برچی، یک محله هزاره نشین در کابل، حمله کردند. در این حمله بیشتر از 20 نفر، از جمله دو نوزاد تازه ولادت شده، کشته شدند؛ این حمله همچنین باعث شد موسسه طبیبان بدون سرحد / Médecins Sans Frontières به فعالیت های بلند مدت خود خاتمه دهد و از این شفاخانه خارج شود. در حادثه دیگر در ماه اکتوبر، یک بمبگذار انتحاری در جاده بیرون از کورس مرکز کوش دانش، که یک مؤسسه تعلیمی در محله شیعه هزاره است خود را انفجار داد و دهها معلم را کشت.

در سال 2020، شرایط آزادی مذهبی در افغانستان حین تداوم بی ثباتی سیاسی این کشور همچنان یک روند منفی داشته است. فقدان امنیت همچنان مهمترین چالش برای حمایت از آزادی مذهبی یا عقیدتی در این کشور است. در فبروری سال 2020، ایالات متحده و طالبان توافقنامه ای را امضاء کردند که در آن خروج نیروهای خارجی مطرح شده بود. در ماه سپتمبر، دولت افغانستان و طالبان مذاکرات صلح را آغاز کردند. با اینحال، این گامهای اساسی به طرف صلح نتوانستند شرایط امنیتی را اصلاح نمایند. افزایش حملات گروه های افراطی که از همه مهمتر شامل دولت اسلامی شاخه خراسان (ISIS-K) و طالبان است، نه تنها ثبات کلی افغانستان را تهدید میکرد بلکه اقلیت های مذهبی، مخصوصاً جامعه سیک ها، که در افغانستان در حال از بین رفتن است را نابود میکند. کنترل محدود دولت افغانستان بر قلمرو این کشور و فقدان ظرفیت در مناطقی از کشور که تحت کنترل آن است، همچنان دولت را برای محافظت از شهروندان خود ناتوان میسازد.

سازمان ملل متحد (UN) در سال 2020 تعداد 8,820 مورد تلفات غیرنظامی (3035 کشته و 5785 زخمی) را ثبت کرد که تعدادی از وحشیانه ترین حملات مذکور، اقلیت های مذهبی را هدف قرار داد. بازیگران ضدولتی و غیردولتی، از جمله ISIS-K و طالبان مسئول این حملات دانسته شدند و بعضی، مسئولیت مرگبارترین حملات را بر عهده گرفتند. سازمان ملل متحد راپور داد که طالبان مسئول 45 فیصد تلفات غیرنظامیان هستند. اگرچه طالبان این یافته ها را رد کرده و منکر مسئولیت یا دخالت داشتن در حملات به غیرنظامیان مخصوصاً اقلیت های مذهبی شده است، دولت افغانستان ادعا میکند که طالبان از گروه های ملیشه اسلامی به قسم نیابتی استفاده میکنند و همچنان رهبران مسلمان، نهادها، و رهبران سایر ادیان طرفدار دولت را در سراسر کشور هدف قرار میدهند. اگرچه استفاده طالبان از لحن ضد اقلیت کم شده است، راپورها نشان میدهد که طالبان همچنان اقلیت های مذهبی را در انزوا قرار داده و ساکنان

توصیه ها به دولت ایالات متحده

- افغانستان را به دلیل مشارکت یا تحمل موارد نقض شدید آزادی مذهبی بر اساس قانون آزادی بین المللی مذهب (IRFA) در فهرست ناظر خاص وزارت امور خارجه قرار دهید، و همچنان طالبان را به دلیل مشارکت در نقض نظام مند، مداوم و جدی آزادی مذهبی مطابق با تعریف IRFA به عنوان "نهادهای نگران کننده" (EPC) تعیین کنید؛
 - حفاظت از آزادی مذهب یا عقیده در مذاکرات صلح مورد حمایت ایالات متحده بین دولت افغانستان و طالبان گنجاینده شود و روابط نزدیک بین آزادی مذهبی و امنیت در کلیت آن به رهبری سیاسی افغانستان تأکید گردد.
 - نگرانی های مربوط به آزادی مذهبی، از جمله حمایت از عبادتگاه ها را در برنامه های کمک و آموزش با محوریت مقابله با تروریسم، حل اختلافات فرقه بی و تقویت قانون و نظم بگنجانید که با استفاده از بودیجه وزارت امور خارجه، اداره توسعه بین المللی ایالات متحده (USAID)، سازمان چالش هزار و وزارت دفاع ایالات متحده انجام میشوند؛
 - همکاری بین رهبران مذهبی و علمای تمام ادیان در افغانستان را برای تقویت تحمل مذهبی در جامعه، تسهیل کنید و وزارت های معارف، اطلاعات و فرهنگ و حج و اوقاف افغانستان را تشویق کنید تا اطمینان حاصل شود که در کتابهای درسی و برنامه های درسی، آموزه های عدم تحمل که موجب تحقیر اقلیت های مذهبی میشود، تبلیغ نشود.
- کانگریس ایالات متحده باید:
- بودیجه مناسب را به طور مشخص برای حمایت از آزادی مذهبی یا عقیدتی در افغانستان اختصاص داده و به فعالیت های نظارت بر این مصارف و برنامه های مرتبط با همکاری سرمفتش خاص در امور بازسازی افغانستان ادامه دهد.

منابع و فعالیت های کلیدی USCIRF

• بیانیه مطبوعاتی USCIRF حمله تروریستی به عبادتگاه سیک ها در کابل را شدیداً محکوم میکند

مقدمه

افغانستان دارای یک مجموعه متنوعی از اقوام است از جمله پشتون ها (42 فیصد)، تاجیک ها (27 فیصد)، هزاره ها (9 فیصد)، ازبک ها (9 فیصد)، ترکمن ها (3 فیصد) و بلوچ ها (2 فیصد). با توجه به سوابق تاریخی نیز این ملت دارای تنوع مذهبی بوده است؛ با این حال، پس از تثبیت کنترول طالبان در سال 1996 اکثریت قریب به اتفاق غیرمسلمانان گریختند. به عنوان مثال، جمعیت هندوها و سیک ها از 220,000 نفر در اوایل دهه 1990 تا به امروز به چند صد نفر کاهش یافته است. جمعیت فعلی این کشور شامل تقریباً 99.7 فیصد مسلمان (84.7 تا 89.7 فیصد سنی و 10 تا 15 فیصد شیعه، از جمله اسماعیلیان) است و اندکی غیرمسلمانان باقی مانده (هندوها، سیک ها، بهائیان، مسیحیان، بودائیان، زرتشتیان و دیگران، از جمله یک یهودی شناخته شده) 0.3 فیصد باقیمانده را تشکیل میدهند.

قانون اساسی افغانستان در سال 2004 که اسلام را به عنوان دین رسمی کشور به رسمیت شناخته است و تمام قوانین پارلمان باید اصول اسلامی را رعایت کنند و برنامه های درسی باید بر اساس اسلام تنظیم شوند. علاوه بر این، قانون اساسی محاکم را ملزم میسازد تا در صورت فقدان مفاد قانون اساسی یا مفاد قانونی، به شریعت فقه حنفی تکیه کنند که نتیجه آن جرم انگاری توهین به مقدسات (مشمول مجازات اعدام)، ارتداد و تغییر دین توسط غیرمسلمانان است. در سال 2009، قانون احوال شخصیه اهل تشیع این امکان را فراهم کرد که مسلمانان شیعه با قوانین خودشان، یعنی مکتب فقه جعفری مورد قضاوت قرار بگیرند.

از زمان سقوط دولت طالبان در سال 2001، جوامع اقلیت مذهبی به آرامی دوباره جای پای خود را در جامعه به دست آورده اند. جایگاه اجتماعی و سیاسی مسلمانان شیعه بهبود یافته است، طوری که اعضای این جامعه پست های کلیدی را در دولت، رسانه ها و صنعت خصوصی در اختیار دارند. علاوه بر این، هندوها و سیک ها از سال 2016 دارای کرسی اختصاصی نمایندگی در پارلمان هستند و برخی از آنها نیز در مشاغل دولتی استخدام شده اند. هندوها و سیک ها با وجود داشتن نماینده، با تبعیض سیستماتیک و خشونت در حال افزایش، مواجه هستند.

مهاجرت کردن جامعه سیک و هندو

سیک ها و هندوها بخاطر تبعیض اجتماعی ناشی از تأثیر افراط گرایان، مورد آزار و اذیت قرار میگیرند از جمله حملات فیزیکی، اختطاف، غصب زمین، چور و چپاول و فشار برای تغییر مذهب را متحمل میشوند. علاوه بر حوادث فوق، در ماه جون راپور داده شد که شورشیان نیدان سینگ ساچدوا، رهبر جامعه سیک ها را در گوردوارای تالا سری گورو نانک صاحب در ولایت پکتیا اختطاف کردند. ساچدوا به دلیل فشارهای دولت آزاد شد و جزو اولین گروه اعضای جامعه سیک و هندوی افغانستان بود که در سال 2020 به آنها اجازه ورود به هند داده شد.

جمعیت هندوها و سیک ها از حدود 250000 نفر در اوایل دهه 1990 به کمتر از 1000 نفر در سال 2019 کاهش یافته است. پس از حمله به گوردوارای کابل در سال 2020 و اختطاف ساچدوا، تعداد آنها به حدود 200 نفر کاهش یافت و این جامعه که یک زمانی جامعه نیرومندی بود رو به نابودی است. اعضای جامعه سیک ها و هندوها تحت فشار قرار گرفته اند تا افغانستان را ترک نمایند که دلیل این امر فقدان مصونیت و امنیت با توجه به حملات مداوم و هدفمند به رهبری و عبادتگاه های آنها توسط گروه های ملیشه بوده است.

افزایش ترس در بین سایر اقلیت های مذهبی

اگر چه در قانون اساسی افغانستان آمده است که پیروان ادیان غیر از اسلام میتوانند در چارچوب قانون، اعتقادات دینی خودشان را داشته باشند، برگشت از دین اسلام به یک دین دیگر ارتداد فرض میشود. مطابق تفسیر رایج دولت افغانستان از مکتب فقه حنفی اسلام سنی، مجازات این جرم عبارت است از اعدام، حبس، مصادره اموال یا تبعید که مطابق به قانون اساسی این کشور، در صورت عدم موجودیت احکام مربوطه در قانون، آنگاه چنین تفسیری اعمال خواهد شد. جوامع مذهبی مسیحی، بهائی و مسلمانان احمدی با جمعیت کم خود به دلیل ترس از انتقام جویی به شکل مخفیانه زنده گی میکنند. در سال 2020، ترس در میان اقلیت

های مذهبی به دلیل عوامل مختلفی از جمله کم شدن تعداد نیروهای ایالات متحده، ادامه خشونت و عدم کنترول دولت بر کل قلمرو کشور، به میزان قابل توجهی افزایش یافت.

در سال 2007، ریاست عمومی فتواها و حسابهای دیوان عالی کشور مذهب بهائی را کفرآمیز اعلام کرد. جامعه بهائی از آن زمان به بعد مخفیانه زنده گی میکند. بر اساس منابع، حدود 450 پیرو مذهب احمدی در کابل سکونت دارند. اگرچه قانون اساسی افغانستان مذهب احمدی را از نظر قانونی جزء مذاهب غیرمسلمان نمیداند، اما بیشتر مسلمانان افغانستان این مذهب را بدعتکارانه میدانند.

تعداد مواردی که مسلمانان به مسیحیت روی آورده اند کم است، اما موسسات مسیحی بخاطر ترس از انتقام گیری توسط افراط گرایان اسلام گرا، انزوای خانوادگی - اجتماعی، خصومت قومی و پیامدهای رسمی احتمالی برای افراد متهم به ارتداد، به شکل مخفیانه به کار ادامه میدهند. جامعه و دولت غالباً موارد تغییر دین را به عنوان یک تلاش برای فرار از افغانستان بخاطر دریافت پناهندگی سیاسی از طریق همدردی مسیحیان غربی فرض میکنند.

سیاست کلیدی ایالات متحده

در ماه فیبروری، بعد از 20 سال مداخله دولت ایالات متحده در افغانستان، دولت دونالد ترامپ، رئیس جمهور وقت ایالات متحده توافقنامه صلح را با طالبان امضا کرد که از جمله مفاد آن خروج کامل نیروهای ایالات متحده تا ماه می 2021 بوده است. در این توافقنامه همچنین از طالبان خواسته شد تا ارتباط خود را با گروه های تروریستی قطع کند، خشونت را کاهش دهد و با دولت افغانستان وارد مذاکره شود. تا جنوری 2021، تعداد 2,500 سرباز امریکایی به همراه 6,346 قراردادی امریکایی در افغانستان حضور داشتند. طالبان از دولت رئیس جمهور جوزف آر. بایدن، خواسته است تا به تعهد دولت قبلی احترام بگذارد، اما تأخیر در گفتگوهای صلح، افزایش خشونت، راپورهای مبنی بر ادامه ارتباط طالبان با سازمان های شبه نظامی و ملیشه، و حضور ISIS-K باعث شده است که دولت جدید در مورد عقب نشینی کامل تجدید نظر کند.

طبق برآوردها دولت ایالات متحده در سال 2020 به ارائه کمک 1.1 میلیارد دلار به افغانستان ادامه داد؛ این در حالی است که میزان کمک های متعهد شده دولت ایالات متحده به دولت افغانستان در کنفرانس نومبر 2020 جینوا کاهش یافته و ایالات متحده اظهار کرده بود که کمک های آینده مشروط به پیشرفت مذاکرات صلح و محافظت از حقوق بشر است.

در 2 دسمبر، وزارت امور خارجه، طالبان را به دلیل مشارکت در نقض بسیار جدی آزادی مذهبی به عنوان "نهادهای نگران کننده" تعیین کرد. تعیین ISIS-K به عنوان EPC تمدید نشد، چراکه وزارت امور خارجه به این نتیجه رسید که این گروه کنترول منطقه ای را که قبلاً در اختیار داشت از دست داده است.